HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a doua)

14 februarie 2012*

„Marcă comunitară — Procedură de declarare a nulității — Marca comunitară verbală BIGAB — Motiv absolut de refuz — Lipsa relei-credințe — Articolul 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009”

În cauza T-33/11,

Peeters Landbouwmachines BV, cu sediul în Etten-Leur (Țările de Jos), reprezentată de P. Claassen, avocat,

reclamantă,

împotriva

Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI), reprezentat de domnul P. Geroulakos, în calitate de agent,

pârât,

cealaltă parte în procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs a OAPI, intervenientă în fața Tribunalului, fiind

AS Fors MW, cu sediul în Saue (Estonia), reprezentată de M. Nielsen și de J. Hansen, avocați,

având ca obiect o acțiune formulată împotriva Deciziei Camerei întâi de recurs a OAPI din 4 noiembrie 2010 (cauza R 210/2010-1) privind o procedură de declarare a nulității între Peeters Landbouwmachines BV și AS Fors MW,

TRIBUNALUL (Camera a doua),

compus din domnii N. J. Forwood (raportor), președinte, F. Dehousse și J. Schwarcz, judecători,

grefier: domnul E. Coulon,

având în vedere cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 24 ianuarie 2011,

având în vedere memoriul în răspuns al OAPI depus la grefa Tribunalului la 11 mai 2011,

având în vedere memoriul în răspuns al intervenientei depus la grefa Tribunalului la 27 aprilie 2011,

având în vedere că nicio cerere de stabilire a unei ședințe de judecată nu a fost formulată de părți în termenul de o lună de la comunicarea terminării procedurii scrise și hotărând, prin urmare, pe baza raportului judecătorului raportor și în temeiul articolului 135a din Regulamentul de procedură al Tribunalului, să se pronunțe fără parcurgerea fazei orale a procedurii,

* Limba de procedură: engleza.

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul cauzei

1 La 31 martie 2005, intervenienta, AS Fors MW, a formulat o cerere de înregistrare a unei mărci comunitare la Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI) în temeiul Regulamentului (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (JO 1994, L 11, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 146), cu modificările ulterioare [înlocuit prin Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca comunitară (JO L 78, p. 1)].

2 Marca a cărei înregistrare a fost solicitată este semnul verbal BIGAB.

3 Produsele pentru care a fost solicitată înregistrarea fac parte din clasele 6, 7 și 12 în sensul Aranjamentului de la Nisa privind clasificarea internațională a produselor și serviciilor în vederea înregistrării mărcilor, din 15 iunie 1957, astfel cum a fost revizuit și modificat, și corespund, pentru fiecare dintre aceste clase, următoarei descrieri:

— clasa 6: „Metale comune și aliajele acestora; cabluri și fire metalice neelectrice; produse metalice necuprinse în alte clase; containere metalice”;

— clasa 7: „Mașini și mașini-unelte; motoare (cu excepția motoarelor pentru vehiculele terestre); cuplaje și organe de transmisie (cu excepția celor pentru vehiculele terestre); instrumente agricole altele decât cele acționate manual; roboți de tracțiune; macarale (dispozitive de ridicare)”;

— clasa 12: „Vehicule; aparate de locomoție pe uscat, în aer sau pe apă; remorci elevatoare cu sistem de cârlig; remorci basculante; remorci pentru transport; remorci pentru transportul de cherestea”.

4 Cererea de înregistrare a mărcii a fost publicată în *Buletinul mărcilor comunitare nr. 45/2005* din 7 noiembrie 2005, iar marca BIGAB a fost înregistrată ca marcă comunitară la 20 martie 2006, cu numărul 4363842.

5 La 6 septembrie 2007, reclamanta, Peeters Landbouwmachines BV, a formulat la OAPI o cerere de declarare a nulității acestei mărci pentru toate produsele pentru care a fost înregistrată. Motivele de nulitate invocate în susținerea acestei cereri au fost cele prevăzute la articolul 51 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94 [devenit articolul 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009], la articolul 52 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 40/94 [devenit articolul 53 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 207/2009] coroborat cu articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 [devenit articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 207/2009] și la articolul 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94 [devenit articolul 53 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009] coroborat cu articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94 [devenit articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009].

6 În esență, reclamanta reproșează intervenientei că a fost de rea-credință la momentul depunerii cererii de înregistrare a mărcii contestate. Astfel, prin această cerere de înregistrare, intervenienta ar fi avut ca unic obiectiv să o împiedice pe reclamantă să continue comercializarea de materiale agricole purtând marca BIGA, iar aceasta, în condițiile în care reclamanta dispunea de un drept anterior asupra acestei mărci.

7 Prin Decizia din 4 decembrie 2009, divizia de anulare a respins în totalitate cererea de declarare a nulității.

8 La 2 februarie 2010, reclamanta a formulat o cale de atac la OAPI împotriva deciziei diviziei de anulare în temeiul articolelor 58-64 din Regulamentul nr. 207/2009.

9 Prin Decizia din 4 noiembrie 2010 (denumită în continuare „decizia atacată”), Camera întâi de recurs a OAPI a respins calea de atac, întemeindu-se, în esență, pe următoarea motivare:

— regimul juridic instituit prin Regulamentul nr. 207/2009 are la bază principiul „primei solicitări” în sensul că proprietatea asupra unei mărci comunitare nu se dobândește printr-o utilizare anterioară, ci printr-o înregistrare anterioară;

— una dintre excepțiile de la această regulă este prevăzută la articolul 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009, potrivit căruia se declară nulitatea unei mărci comunitare atunci când solicitantul era de rea-credință în momentul depunerii cererii de înregistrare a mărcii, iar reaua-credință, în sensul acestei dispoziții, desemnează „o practică neloială care nu corespunde criteriilor unui comportament comercial acceptabil”;

— reclamanta nu a demonstrat că intervenienta acționase cu rea-credință;

— astfel, marca BIGAB a fost utilizată începând cu anul 1991, inițial, de predecesorul titularului actual al mărcii, iar ulterior, de titularul însuși, mai precis de intervenientă, în timp ce reclamanta a început să utilizeze semnul BIGA abia în anul 1996;

— la această împrejurare se adaugă faptul că semnul contestat își are originea în denumirea societății pe care intervenienta a dobândit-o ulterior, mai precis Blidsberg Investment Group BIG AB;

— prin urmare, intervenienta avea posibilitatea să solicite înregistrarea acestei mărci ca marcă comunitară pentru a-i consolida protecția la nivel european; reclamanta se bucura de aceeași libertate, dar nu a depus eforturi pentru înregistrarea semnului BIGA ca marcă comunitară, deși îl utilizează din anul 1996;

— aceste concluzii nu sunt repuse în discuție de Hotărârea Curții din 11 iunie 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, Rep., p. I-4893), deoarece intenția principală și prealabilă a intervenientei a fost să își protejeze drepturile conferite de marcă la nivel european, iar nu să împiedice reclamanta să utilizeze marca BIGA; un indiciu al acestei intenții constă în faptul că intervenienta utilizase marca contestată în mai multe țări din Uniunea Europeană înainte de a solicita înregistrarea acesteia ca marcă comunitară;

— nu prezintă importanță în această privință faptul că intervenienta a cunoscut sau, cel puțin, ar fi trebuit să cunoască faptul că reclamanta utilizează marca BIGA la momentul depunerii cererii de înregistrare și că reclamanta este sau nu este în măsură să se prevaleze de un anumit grad de protecție juridică cu privire la marca neînregistrată BIGA; în aplicarea articolului 2.4 alineatul (1) litera (f) din Convenția Benelux în materia proprietății intelectuale (mărci și desene sau modele industriale) semnată la Haga la 25 februarie 2005, deoarece s-a demonstrat că, în orice caz, dreptul intervenientei era anterior.

Concluziile părților

10 Reclamanta solicită Tribunalului:

— anularea deciziei atacate;

— obligarea OAPI să declare nulitatea mărcii comunitare înregistrate care face obiectul cererii de declarare a nulității sau, cu titlu subsidiar, obligarea OAPI să declare nulitatea acestei înregistrări în ceea ce privește produsele din clasa 7;

— obligarea OAPI la plata cheltuielilor de judecată.

11 OAPI și intervenienta solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

Cu privire la admisibilitatea elementelor de probă prezentate pentru prima dată în fața Tribunalului

12 OAPI contestă admisibilitatea elementelor de probă prezentate de reclamantă pentru prima dată în fața Tribunalului. Este vorba despre anexele 19 și 20 la cererea introductivă, care cuprind copii ale unor pagini extrase de pe site-ul internet a intervenientei și, respectiv, diverse extrase ale unor pagini de internet obținute prin intermediul unui motor de căutare, referitoare la mărcile BIFA, FARMA și NIAB.

13 În această privință, trebuie amintit că acțiunea formulată în fața Tribunalului vizează controlul legalității deciziilor camerelor de recurs, în sensul articolului 65 din Regulamentul nr. 207/2009, și că, în cadrul acțiunii în anulare, legalitatea actului atacat trebuie apreciată în funcție de elementele de fapt și de drept care existau la data adoptării actului. Astfel, potrivit unei jurisprudențe constante, rolul Tribunalului nu este de a reexamina împrejurările de fapt în lumina înscrisurilor prezentate pentru prima dată în fața sa. De altfel, admiterea acestor probe ar fi altfel contrară articolului 135 alineatul (4) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, potrivit căruia memoriile părților nu pot modifica obiectul litigiului care s-a aflat pe rolul camerei de recurs [a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 11 noiembrie 2009, Frag Comercio Internacional/OAPI – Tinkerbell Modas (GREEN by missako), T-162/08, nepublicată în Repertoriu, punctul 17].

14 Rezultă că înscrisurile în litigiu prezentate pentru prima dată în fața Tribunalului trebuie să fie considerate inadmisibile.

Cu privire la fond

15 Reclamanta invocă un singur motiv în susținerea acțiunii formulate, întemeiat pe nerespectarea articolului 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009. Potrivit reclamantei, camera de recurs a săvârșit o eroare de drept prin faptul că nu a reținut că intervenienta a fost de rea-credință la momentul la care a depus la OAPI cererea de înregistrare a mărcii contestate ca marcă comunitară.

16 Astfel cum a arătat în mod întemeiat camera de recurs la punctul 20 din decizia atacată, regimul de înregistrare a unei mărci comunitare are la bază principiul „primei solicitări”, care figurează la articolul 8 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009. În virtutea acestui principiu, un semn nu poate fi înregistrat ca marcă comunitară decât dacă nu există o marcă anterioară care să împiedice înregistrarea, fie că este vorba despre o marcă comunitară, despre o marcă înregistrată într-un stat membru sau la Oficiul Benelux de proprietate intelectuală, despre o marcă care a făcut obiectul unei înregistrări internaționale care produce efecte într-un stat membru ori despre o marcă care a făcut obiectul unei înregistrări internaționale care produce efecte în Uniune. În schimb, fără a aduce

atingere unei eventuale aplicări a articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 207/2009, simpla utilizare de către un terț a unui mărci neînregistrate nu se opune înregistrării ca marcă comunitară a unei mărci identice sau similare pentru produse sau servicii identice sau similare.

17 Aplicarea acestui principiu este nuanțată în special la articolul 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009, potrivit căruia se declară nulitatea mărcii comunitare, ca urmare a unei cereri depuse la Oficiu sau a unei cereri reconvenționale în cadrul unei acțiuni în contrafacere, atunci când solicitantul era de rea-credință în momentul depunerii cererii de înregistrare a mărcii. Partea care a formulat cererea de declarare a nulității și care înțelege să invoce acest motiv are obligația de a dovedi împrejurările care permit să se ajungă la concluzia că titularul unei mărci comunitare era de rea-credință la momentul depunerii cererii de înregistrare a acesteia.

18 Curtea a adus mai multe precizări cu privire la modalitatea în care trebuie interpretat conceptul de rea-credință prevăzut la articolul 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009 (a se vedea, prin analogie, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, punctul 9 de mai sus). Astfel, Curtea a indicat că existența relei-credințe a solicitantului, în sensul acestei dispoziții, trebuie apreciată global, ținând seama de toți factorii pertinenți în speță și în special de:

— împrejurarea că solicitantul are sau trebuie să aibă cunoștință de faptul că un terț utilizează cel puțin într-un stat membru un semn identic sau similar pentru un produs identic sau similar care poate conduce la confuzie cu semnul a cărui înregistrare se cere;

— intenția solicitantului de a-l împiedica pe acest terț să utilizeze un astfel de semn în continuare;

— nivelul de protecție juridică de care beneficiază semnul terțului și semnul a cărui înregistrare se solicită.

19 Curtea a mai indicat, la punctul 44 din Hotărârea Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, punctul 9 de mai sus, că intenția de a împiedica comercializarea unui produs poate, în anumite împrejurări, să constituie un element al relei-credințe a solicitantului. Acest lucru este valabil în special atunci când ulterior se adeverește că solicitantul a înregistrat un semn ca marcă comunitară fără a avea intenția de a o utiliza, cu unicul scop de a împiedica intrarea pe piață a unui terț.

20 Prin urmare, astfel cum a subliniat în mod întemeiat camera de recurs la punctul 30 din decizia atacată, potrivit formulării reținute în Hotărârea Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, punctul 9 de mai sus, cei trei factori enumerați la punctul 18 de mai sus nu sunt decât câteva ilustrări dintr-un ansamblu de elemente care pot fi luate în considerare pentru a se pronunța asupra eventualei rele-credințe a unui solicitant al mărcii la momentul depunerii cererii.

21 Trebuie să se considere, așadar, că, în cadrul analizei globale efectuate în temeiul articolului 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009, trebuie să se țină seama și de originea semnului contestat, și de utilizarea acestuia ulterior creării sale, precum și de logica comercială în care se înscrie depunerea cererii de înregistrare a acestui semn ca marcă comunitară.

22 În speță, este cert că marca contestată a fost utilizată începând cu anul 1991, inițial, de Blidsberg Investment Group BIG AB, marca BIGAB reprezentând inițialele acesteia, și ulterior, începând cu anul 1999, de intervenientă, ca urmare a dobândirii tuturor drepturilor aferente acestei mărci. Or, reclamanta a început să utilizeze, la rândul său, marca BIGA abia în anul 1996. În plus, această din urmă marcă nu făcuse obiectul vreunei înregistrări la momentul depunerii cererii de înregistrare a mărcii contestate, nici la nivel european, nici la nivelul Beneluxului, nici pe scară națională. Aceste împrejurări demonstrează că semnul contestat nu a fost creat și nici utilizat de intervenientă în scopul deliberat de a genera confuzie cu un semn existent și de a face, în acest mod, concurență neloială titularului acestui din urmă semn.

23 În continuare, contrar afirmațiilor reclamantei, este comprehensibil din punct de vedere comercial că intervenienta a dorit să extindă protecția mărcii contestate înregistrând-o ca marcă comunitară. Astfel, în perioada care a precedat depunerii cererii de înregistrare, intervenienta a realizat o cifră de afaceri referitoare la produsele purtând marca BIGAB într-un număr crescut de state membre. După cum a indicat în mod întemeiat camera de recurs la punctul 32 din decizia atacată, acest context constituia un mobil plauzibil care justifica depunerea cererii de înregistrare a mărcii comunitare.

24 Pe de altă parte, nu i se poate reproșa intervenientei că a înregistrat marca contestată fără intenția de a o utiliza și cu unicul scop de a împiedica intrarea pe piață a unui terț, din moment ce produsele au fost comercializate sub această marcă în numeroase părți ale Uniunii de la data acestei înregistrări.

25 În această privință, este important să se sublinieze că, în principiu, este legitim ca o întreprindere să solicite înregistrarea unei mărci nu numai pentru categoriile de produse și de servicii pe care le comercializează la momentul depunerii cererii, ci și pentru alte categorii de produse și de servicii pe care intenționează să le comercializeze în viitor.

26 În speță, nu s-a demonstrat nicidecum că, în măsura în care privea produsele din clasa 7, în special macaralele, cererea de înregistrare a mărcii contestate avea un caracter artificial și era lipsită de logică pe plan comercial pentru intervenientă. Aceasta cu atât mai mult cu cât nu se contestă că produsele din clasa menționată au fost comercializate de intervenientă, chiar dacă sub o altă marcă. Prin urmare, simpla împrejurare că cererea de înregistrare privea produse din această clasă, din care fac parte unele produse comercializate de reclamantă, nu este de natură să demonstreze că cererea respectivă avea ca unică motivație intenția intervenientei de a împiedica reclamanta să utilizeze în continuare marca BIGA.

27 În plus, împrejurarea că solicitantul are sau trebuie să aibă cunoștință de faptul că un terț utilizează de multă vreme cel puțin într-un stat membru un semn identic sau similar pentru un produs identic sau similar care poate conduce la confuzie cu semnul a cărui înregistrare se cere nu este suficientă în sine pentru a stabili existența relei-credințe a solicitantului (Hotărârea Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, punctul 9 de mai sus, punctul 40). Astfel, nu este exclus totuși ca, atunci când mai mulți producători utilizează pe piață semne identice sau similare pentru produse identice sau similare care pot conduce la confuzie cu semnul a cărui înregistrare se cere, solicitantul să urmărească un obiectiv legitim prin înregistrarea acestui semn (Hotărârea Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, punctul 9 de mai sus, punctul 48). După cum a arătat intervenienta, acesta poate fi cazul în special atunci când solicitantul are cunoștință, la momentul depunerii cererii de înregistrare, că o întreprindere terță utilizează marca ce face obiectul înregistrării creând în rândul clientelei sale iluzia că distribuie în mod oficial produsele vândute sub această marcă, deși nu a obținut autorizarea.

28 În ceea ce privește critica întemeiată pe incoerența care ar rezulta pentru intervenientă din faptul că a asigurat protecția mărcii contestate ca marcă comunitară, dar nu și a celorlalte două mărci a cărei titulară este, mai precis mărcile FARMA și NIAB, chiar presupunând că ar fi admisibilă, în condițiile în care a fost invocată pentru prima dată în fața Tribunalului, această critică nu poate fi reținută. Astfel, prin faptul că prevede că orice persoană fizică sau juridică poate fi titularul unei mărci comunitare, articolul 5 din Regulamentul nr. 207/2009 creează o simplă facultate de a obține înregistrarea, facultate lăsată în întregime la aprecierea titularului unei mărci. Rezultă de aici că buna-credință a solicitantului mărcii nu poate fi contestată prin simplul fapt că același solicitant este titularul și al altor mărci și că nu a avut inițiativa să solicite înregistrarea acestora din urmă ca mărci comunitare.

29 Existența unei eventuale rele-credințe a intervenientei nu a fost demonstrată nici prin simpla împrejurare că aceasta a renunțat la înregistrarea mărcii BIGAB ca marca Benelux, deoarece opțiunea de a proteja o marcă atât pe scară națională, cât și la nivelul Beneluxului sau pe scară comunitară face parte exclusiv din strategia comercială a titularului său și, prin urmare, nu este de competența OAPI și nici a Tribunalului să intervină într-o astfel de apreciere.

30 Trebuie să se adauge că, pentru aprecierea existenței relei-credințe a solicitantului mărcii, poate fi luat în considerare nivelul de notorietate de care se bucură un semn la momentul depunerii cererii prezentate în vederea înregistrării sale ca marcă comunitară, un astfel de nivel de notorietate putând justifica în mod clar interesul solicitantului de a asigura protecția juridică mai extinsă a semnului său (Hotărârea Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, punctul 9 de mai sus, punctele 51 și 52).

31 În această privință, la momentul depunerii cererii de înregistrare, marca contestată era deja utilizată de aproximativ 14 ani. În plus, după cum a arătat camera de recurs la punctul 32 din decizia atacată, această marcă a cunoscut o creștere în Europa în anii anteriori înregistrării sale ca marcă comunitară. Această creștere a consolidat notorietatea mărcii, ceea ce susține ideea că intervenienta avea un interes comercial legitim de a asigura o protecție mai extinsă a acesteia și nu era, așadar, de rea-credință atunci când a depus cererea de înregistrare.

32 În aceste împrejurări, este mai puțin important dacă produsele comercializate de reclamantă sub marca BIGA sunt sau nu sunt similare sau identice cu produsele comercializate de intervenientă sub marca contestată deoarece, în orice caz, nu s-a demonstrat că înregistrarea avea ca unic obiectiv să o împiedice pe reclamantă să continue utilizarea mărcii BIGA.

33 De asemenea, faptul că, la câteva săptămâni după înregistrarea mărcii contestate, intervenienta a pus în întârziere reclamanta, precum și o altă societate, solicitându-le să înceteze utilizarea semnului BIGA în raporturile lor comerciale, nu constituie un indiciu al relei-credințe, o astfel de cerere făcând parte din prerogativele care decurg din înregistrarea unei mărci ca marcă comunitară, prevăzute la articolul 9 din Regulamentul nr. 207/2009.

34 Argumentul reclamantei întemeiat pe faptul că ar fi utilizat semnul BIGA în țările Benelux înainte ca semnul contestat să fi fost utilizat pe același teritoriu nu este de natură să răstoarne prezumția de bună-credință a intervenientei la momentul depunerii cererii de înregistrare. Astfel, chiar presupunând că ar fi dovedită, această împrejurare nu repune în cauză constatarea că marca contestată a fost creată și utilizată în raporturile comerciale anterior mărcii reclamantei. De altfel, astfel cum a indicat camera de recurs la punctul 26 din decizia atacată, în principiu, nu exista niciun impediment ca reclamanta să înregistreze marca BIGA atât la nivel național, cât și la nivelul Beneluxului sau la nivel comunitar, ceea ce ar fi putut-o proteja împotriva înregistrării mărcii contestate ca marcă comunitară.

35 În sfârșit, nu poate fi reținută critica întemeiată pe eroarea săvârșită de camera de recurs care s-a inspirat din referința la „practicile loiale în domeniul industrial sau comercial” de la articolul 12 din Regulamentul nr. 207/2009 pentru a defini reaua-credință în sensul articolului 52 alineatul (1) litera (b) din același regulament.

36 Fără îndoială, este adevărat că aceste două dispoziții au un obiect diferit, de vreme ce una dintre ele privește atitudinea unui terț față de titularul mărcii, iar cealaltă, atitudinea titularului însuși la momentul depunerii cererii de înregistrare a mărcii ca marcă comunitară. Camera de recurs nu a săvârșit însă nicio eroare operând o astfel de interrelaționare, deoarece aceasta se justifică prin împrejurarea că cele două dispoziții urmăresc să sancționeze comportamente neloiale pe plan comercial.

37 În orice caz, camera de recurs nu s-a limitat nicidecum la a opera această interrelaționare pentru a interpreta conceptul de rea-credință în sensul articolului 52 din Regulamentul nr. 207/2009. Dimpotrivă, astfel cum rezultă din cuprinsul punctelor 22-34 de mai sus, ea a aplicat în mod corect principiile de interpretare stabilite în această privință de Curte în Hotărârea Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, punctul 9 de mai sus.

38 Din ansamblul considerațiilor precedente rezultă că trebuie să se constate că în mod întemeiat camera de recurs a constatat la punctul 33 din decizia atacată că, chiar dacă intervenienta cunoștea sau ar fi trebuit să cunoască utilizarea semnului BIGA de către reclamantă pentru comercializarea de mixere verticale pentru alimente, ea nu a acționat cu rea-credință atunci când a solicitat înregistrarea mărcii contestate.

39 Prin urmare, singurul motiv invocat, precum și acțiunea în totalitate trebuie respinse ca nefondate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

40 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

41 Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor OAPI și ale intervenientei.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a doua)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Obligă Peeters Landbouwmachines BV la plata cheltuielilor de judecată.

Forwood Dehousse Schwarcz

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 14 februarie 2012.

Semnături